

עפ"ת 26301/09/14 - מדינת ישראל נגד אסמרה טשלה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 26301-09-14 מדינת ישראל נ' טשלה(אחר/נוסף)

בפני כב' השופט אמיר טובי

מדינת ישראל

נגד

אסמרה טשלה

נוכחים:

ב"כ המערער/המשיב: עו"ד אדם סרי

ב"כ המשיב/המערער: עו"ד ערן בר-אור

המשיב בעצמו

פסק דין

מהות ההליך

1. בפני ערעור מטעם המדינה (להלן: "המערער") וערעור שכנגד מטעם הנאשם (להלן: "המשיב") על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) בתיק תד"א 4982-03-13.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 15.3.13 שעה 5:30 נהג המשיב ברכב פרטי מסוג פיג'ו בשדרות נשיאי ישראל בכרמיאל, מכיוון צפון לדרום, כשהוא שיכור, כשעל פי בדיקת נשיפה שנערכה לו נמצא 585 מ"ק אלוהול בליטר אויר נשוף. כן נהג המשיב מבלי שהיתה לו פוליסת ביטוח בת תוקף. בהגיעו לרחוב השושנים, כשהוא נוסע במהירות מופרזת שאינה פחותה מ-88 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת היא 50 קמ"ש, סטה המשיב שמאלה ממסלול נסיעתו, חצה אי תנועה בנוי תוך עקירת צמחייה, הגיע עם רכבו למסלול הנגדי וחצה את שני הנתיבים שבו. המשיב עלה על המדרכה שמעבר למסלול הנגדי ופגע בהולך רגל קשיש ולאחר מכן פגע בעמוד ברזל ונעצר ברחבת בניין סמוך. כתוצאה מכך נפגע הולך הרגל פגיעות קשות, לרבות חבלת ראש קשה. כתוצאה מפגיעותיו נותר הולך הרגל מרותק לכסא גלגלים כשהוא מתקשר באופן מוגבל ונקבעה לו נכות בשיעור 100% לצמיתות.

המשיב הורשע בעבירות של נהיגה ברשלנות - לפי ס' 62(2) + 38(2)+(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: פקודת התעבורה), נהיגה בשכרות - לפי ס' 62(3) + 29(א) + 38(1)+(3) לפקודת התעבורה ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה, גרימת חבלה של ממש - לפי ס' 38(3) לפקודת התעבורה, נהיגה במהירות בלתי סבירה ומעל המותר - לפי תקנה 51 + 54(א) לתקנות התעבורה, סטייה מנתיב - לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, וחוסר ביטוח - לפי ס' 2(א) לפקודת ביטוח מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

ההליך בבית משפט קמא

3. ביום 4.6.13 הודה המשיב בעובדות כתב האישום והורשע בעבירות שיוחסו לו בגדרו.
4. ביום 16.6.13, מועד שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה יופנה המשיב לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.
5. בתסקיר שהוגש ביום 3.10.13 ציין שירות המבחן כי מדובר בבחור צעיר בן 25, רווק, נעדר הרשעות קודמות, המתגורר בבית אימו בכרמיאל. משפחתו הגרעינית מוכרת לשירותי הרווחה מזה שנים על רקע מצוקתה הכלכלית. עד כחודשיים עובר למעצרו התגורר ועבד במושב בדרום הארץ לשביעות רצונם של מעסיקיו. סיום עבודתו שם נחוזה עברו באופן קשה והוא התקשה להסתגל למגוריו בכרמיאל. בחבורת הצעירים עימה התרועע נהג לבלות ולשתות אלכוהול. בפני שירות המבחן לקח המשיב אחריות על ביצוע העבירות והביע חרטה על ביצוען וכן הביע רצון להשתלב בתוכנית טיפולית בנושא התמכרותו לאלכוהול. על כן המליץ שירות המבחן לאפשר לו למצות את האופציה הטיפולית ולדחות את הדיון בשלושה חודשים על מנת לבחון אפיק זה.
6. בתסקיר שהוגש ביום 30.12.13 המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון בעניינו של המשיב בחודשיים נוספים לצורך השלמת תהליך האבחון הנדרש לשם השתלבותו בהליך טיפולי.
7. ביום 20.3.14 הוגש תסקיר משלים נוסף, בו נאמר כי המשיב משתף פעולה עם גורמים טיפוליים ומגלה יכולת טובה להיעזר בקשר טיפולי, והומלץ על דחייה נוספת של הדיון בשלושה חודשים נוספים במהלכם יוכל שירות המבחן לבחון את התקדמותו של המשיב בהליך הטיפול, הנמצא בראשיתו.
8. בתסקיר מיום 23.6.14 ציין שירות המבחן כי להתרשמותו עובר המשיב תהליך משמעותי במסגרת הטיפול, ועל מנת להפחית מסבירות הישנות התנהגות דומה בעתיד זקוק להמשך ליווי טיפולי. על מנת שלא לקטוע את ההליך השיקומי, המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, בצד צו מבחן

למשך 18 חודשים במסגרתו ימשיך המשיב בהליך הטיפול, וכן מאסר מותנה ופסילת רישיון הנהיגה.

9. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, העיד בפני בית משפט קמא אחיו של הולך הרגל הנפגע, הממונה כאפוטרופסו. הוא מסר כי אחיו היה מדען, פיזיקאי ומתמטיקאי, אשר הפך נכה לצמיתות בעקבות הפגיעה. הוא שיתף בתחושותיו הקשות בעקבות הנזק שנגרם לאחיו וביקש להחמיר בעונשו של המשיב.

גזר דינו של בית משפט קמא

10. ביום 1.9.14 נגזר דינו של המשיב והוטלו עליו 8 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה של נהיגה ברשלנות תוך גרימת חבלה של ממש לאדם, נהיגה בפסילה או נהיגה בשכרות; פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 5 שנים; 12 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וחתימה על התחייבות כספית בסך 10,000 ש"ח.

11. בגזר דינו, קבע בית משפט קמא כי התאונה דנן לא גרמה לתוצאה קטלנית, אולם תוצאתה אינה קלה יותר. צוין כי על פי קביעת בית המשפט העליון, במקרה של גרימת חבלות קשות, אשר כפסע בין ובין גרימת מוות, יש הצדקה לגזור את עונשו של הנאשם מהעונש הקבוע לעבירה של גרימת מוות ברשלנות. עוד נאמר כי לו היה מדובר בתאונה קטלנית, דומה כי לנאשם היתה מיוחסת עבירה של הריגה לאור נסיבותיו החמורות של האירוע.

בהתייחס לנסיבות העבירה, ציין בית משפט קמא כי המשיב קיבל את רישיון הנהיגה אך חמישה חודשים קודם לכן, כך שכמות האלכוהול שנמצאה בגופו היתה למעלה מפי עשרה מהמותר בחוק ביחס לנהג חדש. חרף זאת, בחר המשיב לנהוג ברכב, במהירות גבוהה, בשטח עירוני.

12. בית משפט קמא קבע כי אמת המידה הקובעת לצורך קביעת העונש הראוי הינה רמת הרשלנות המיוחסת לנאשם, ובמקרה דנן מדובר ברשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר. לאחר שסקר מקרים דומים שנדונו בפסיקה, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי מדובר במקרה מהחמורים ביותר, הן מבחינת הפגיעה בהולך הרגל והן מבחינת רמת רשלנותו של המשיב. לפיכך, קבע כי מדובר במקרה המצדיק גזירת מאסר בפועל של ממש ולא בעבודות שירות.

מתחם הענישה שנקבע נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון הנהיגה למשך מספר שנים.

13. בית משפט קמא ציין כי מתסקיר שירות המבחן אכן עולה תמונה של מי שהפנים את חומרת התנהגותו ומצוי בהליכי שיקום, אולם בבחינת יתר השיקולים שיש לבחון בגזירת העונש, אין מקום לחריגה ממתחם

העונש שנקבע, והמלצת שירות המבחן ושיקולי שיקומו של הנאשם יכולים להצדיק הקלה מסוימת בעונש בלבד.

14. בהתייחס לנסיבותיו האישיות של המשיב, התחשב בית משפט קמא לקולא בהודאתו ובעובדה ששהה במעצר לא קצר ולאחר מכן היה משוחרר תקופה ארוכה בתנאים מגבילים. כמו כן נלקחו בחשבון מאמצי שיקומו של המשיב והאמור בהמלצת שירות המבחן. בית משפט קמא מצא לנכון לציין כי אלמלא הליך השיקום, נסיבותיו האישיות של המשיב והמלצת שירות המבחן, היה גוזר עליו עונש בקצה הגבוה של מתחם הענישה הראוי.

15. בסיכומו של דבר, לאור תוצאות התאונה הקשות ורמת הרשלנות הגבוהה של המשיב מחד, ונסיבותיו האישיות, מאמצי שיקומו והמלצת שירות המבחן מאידך, גזר בית משפט קמא על המשיב עונש מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע על ידו, כפי שפורט לעיל.

טענות המערערת בערעורה

16. לטענת המערערת, עסקינן בתאונת דרכים חמורה ביותר שנגרמה עקב רשלנות פושעת של המשיב, אשר כפי שתוארה על ידי בית משפט קמא, הינה רשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר. בנוסף לרשלנותו, הודגשו תוצאות מעשיו הרוות האסון של המשיב, הן להולך הרגל הנפגע והן למשפחתו. לגישת המערערת, שגה בית משפט קמא משלא ייחס משקל נכבד לרמת הרשלנות הגבוהה ולתוצאותיה וגזר עונש ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

17. המערערת הוסיפה וטענה כי לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמת תאונת הדרכים למוות אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות חמורות. המערערת הפנתה לקווים המנחים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון במקרים של פציעות חמורות, לפיהם העונש הראוי הינו של מאסר בפועל בצירוף פסילה ממושכת של רישיון הנהיגה.

18. ביחס לנסיבותיו האישיות של המשיב, טענה המערערת כי לנסיבות האישיות משקל מוגבל ביותר, אם בכלל, בגזירת הדין בתיקים מסוג זה. לגישה, היותו של המשיב אדם נורמטיבי, אינו בגדר נסיבה מכרעת לעניין העונש הראוי בתיקי תאונות דרכים, נוכח העובדה כי עבירות כגון דא מבוצעות חדשות לבקרים בידי אנשים נורמטיביים. נוכח הקטל המשתולל בדרכים, אין מנוס מלתת עדיפות לעקרון ההלימה והגמול בענישה וכן לתת משקל להרתעת הרבים על פני נסיבותיו האישיות של המשיב. לאור זאת, ביקשה המערערת להחמיר בעונשו של המשיב ולהעמידו ברף הגובה של מתחם הענישה הראוי.

טענות המשיב בערעורו

19. לטענת המשיב, טעה בית משפט קמא כאשר סבר כי יש לגזור את עונשו של המשיב מהעונש הקבוע בצידה של עבירת גרם מוות ברשלנות. על אחת כמה וכמה שגה כאשר סבר כי במקרה זה ראוי להקיש מן העונש הקבוע בצד עבירת ההריגה. לגישת המשיב, מרע"פ 3764/05 **ורד בן זויה נ' מדינת ישראל** (להלן: "פרשת בן זויה") אליה הפנה בית משפט קמא בגזר דינו, יש להסיק כי על המערער ניתן היה לגזור לכל היותר שישה חודשי מאסר בפועל, הוא העונש המינימלי הקבוע לעבירת גרם מוות ברשלנות.

לכן, טעה בית משפט קמא כשקבע את מתחם הענישה למאסר שבין 8 ל-18 חודשים בפועל. זאת, היות והרף התחתון שנקבע חמור יותר מהנחייתו של בית המשפט העליון בפרשת בן זויה. כמו כן, בפסיקה אליה הפנה בית משפט קמא בגזר דינו, העונש שנגזר היה נמוך מהרף התחתון של המתחם שנקבע במקרה הנוכחי, אף שגם שם דובר על רשלנות חמורה של נהגים אשר הובילה לפגיעה קשה בעוברי דרך. גם בפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ המשיב נגזרו עונשים קלים יותר בעבירות דומות ואף ללא רכיב של מאסר בפועל. מכאן שמתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט קמא חורג לחומרה ממתחם הענישה ההולם במקרה זה.

20. לטענת המשיב, שגה בית משפט קמא בסוברו כי לו היה מדובר בתאונה קטלנית, דומה כי היתה מיוחסת למשיב עבירת ההריגה, ומטעם זה יש להחמיר בעונשו. לטענתו, בכתב האישום יוחסה למשיב, בין היתר, עבירת גרימת חבלה של ממש, ובכך נקבע סוג המחשבה הפלילית שיש לייחס לו. שעה שהואשם המשיב והודה בעבירה מסוימת, היה על בית המשפט לגזור את עונשו בהתאם לאותה עבירה.

21. עוד טוען המשיב כי טעה בית משפט קמא משנמנע מלאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו. בניגוד לקביעותיו של בית משפט קמא, במקרה זה יש להעדיף את הפן השיקומי על פני שיקולי הענישה האחרים, הן משום שהמשיב השתקם ושינה את דרכיו והן משום ששליחתו מאחורי סורג ובריח תקטע את התהליך השיקומי ואף תגרום לנסיגה במערך תפקודו של המשיב. אף אם סבר בית משפט קמא כי מתחם הענישה הראוי גבוה מזה שנקבע לגישת המשיב בפרשת בן זויה, הרי שהיה עליו לחרוג ממנו לקולא. זאת, היות ומדובר באדם צעיר המצוי בתהליך של עיצוב חייו הבוגרים כאדם עצמאי ואשר עומד בשיאו של תהליך שיקום, שבמידה ויצליח תצא גם החברה נשכרת מכך. לכן, קיים אינטרס ציבורי חשוב במיצוי הליך השיקום. עוד סבור המשיב כי היה על בית משפט קמא לתת משקל להסכמת התביעה להפנייתו של המשיב לשירות המבחן ולדחיית הדיונים בעניינו לשם שילובו בהליך שיקומי. התנהלות זו הובילה ליצירת הסתמכות אצל המשיב כי שיקומו יביא להקלה בעונשו ותינתן לו ההזדמנות להשלים את ההליך הטיפולי בו החל.

22. נוסף על כך, טען המשיב כי היה על בית משפט קמא לנכות את תקופת הפסילה המנהלית של רישיון הנהיגה מהפסילה בפועל שהוטלה על המשיב במסגרת גזר הדין.

דין והכרעה

23. לאחר שעיינתי בהודעות הערעור, בגזר דינו של בית משפט קמא, בתסקירי שירות המבחן, ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין שני הערעורים להידחות.

הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים בהם טעתה הערכאה הדיונית טעות ממשית או שגזרה עונש חריג באופן קיצוני ממתחם הענישה המקובל בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 5057/06 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (3.5.07); ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.06); ע"פ 1242/97 **גרינברג נ' מדינת ישראל** (3.2.98); ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (29.2.09)).

המקרה שבפניי אינו נופל לגדרם של המקרים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור שכן לא מצאתי כי העונש שנגזר על המשיב חורג ממתחם הענישה המקובל. סבורני כי בית משפט קמא ערך איזון ראוי והולם בין השיקולים לחומרא ולקולא, בטרם גזר את דינו של המשיב.

24. לא מצאתי ממש בטענת המשיב לפיה הרף העליון של מתחם הענישה במקרים מסוג המקרה הנוכחי יכול לעמוד לכל היותר על שישה חודשי מאסר בפועל. בפרשת בן זויה אכן נקבע כי במקרים של תאונות אשר גרמו לחבלות קשות אשר אך כפסע בין לבין המוות ישנה הצדקה לגזור את העונש מעונש המינימום הקבוע בצידה של עבירת גרם מוות ברשלנות, ולהטיל עונש מאסר בפועל. אולם, אין בידי לקבל את פרשנותו של המשיב לפיה גזירת עונש בהתאם לכך מציבה עונש מקסימום של שישה חודשי מאסר בפועל בכל מקרה.

נהפוך הוא, כוונת הפסיקה היא לכך שיש להתייחס לתאונות שנגרמו ברשלנות גבוהה, ושאיך בנס לא הסתיימו בקיפוח חיי אדם כקרובות במהותן לתאונות שהסתיימו בגרם מוות ברשלנות, ולגזור את דינם של נהגים אלה לחומרה למאסר בפועל ושלילת רישיון הנהיגה לתקופה ממושכת. כך עולה בבירור מדבריו של כב' השופט חשין בפרשת בן זויה:

"יתר-על-כן, במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו

עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת.

וכדברי הנשיא שמגר ברע"פ 262/91 וויליאם ארביב נ' מדינת ישראל פ"ד מה (2)

582, 580:

'במציאות המצערת שלנו יש להטיל עונשים חמורים ומרתיעים על אלה הפוגעים בבטיחות התנועה בדרכים. מידת הרחמים בה נוהג בית המשפט המחוזי, בהתערבו במידת העונש, כל אימת שבית משפט לתעבורה מנסה לשנות את רמת הענישה המקובלת כדי לנקוט בצעדים עונשיים מחמירים יותר, עלולה, חס וחלילה, להוות פגיעה במשתמשים אחרים בדרך'.

כן ראו דבריו בע"פ 4088/90 אביטן ניר נ' מדינת ישראל תק-על 90(3) 1044:

'מן הראוי להדגיש כי המציאות, כביטוייה בהתנהגותם של נהגים לא מעטים בכבישי הארץ, מחייבת נקיטת אמות מידה עונשיות מחמירות יותר. אם העונשים המוטלים בבתי המשפט במקרים דומים קלים יותר מהעונש שנגזר במקרה דנן, מן הנכון לשנות את המדיניות העונשית, כדי שמעשי הרשלנות המסכנים חיי אדם יענשו כנאות וכדי שיהיה משקל מרתיע משמעותי יותר להתנהגות נלוזה בעת נהיגה'.

בהתאם לכך, הוטלו על נהגים בנסיבות דומות עונשי מאסר בפועל העולים על שישה חודשים (ראה למשל: רע"פ 1583/14 יאיר שמיר נ' מדינת ישראל (11.3.14), שניתן אך לאחרונה), ואין מקום לקבוע כי מדובר בחריגה ממתחם הענישה ההולם.

25. הצדדים חלוקים באשר למשקל אותו ייחס בית משפט קמא לשיקולי הענישה הרחבים והאינטרס הציבורי שבענישה אל מול שיקוליו האישיים של הנאשם. בעוד המערערת טוענת כי בית משפט קמא ייחס משקל רב מדי לשיקולי השיקום ומשקל מועט מדי לשיקולי ההרתעה והגמול, טוען המשיב כי בית משפט קמא לא ייחס משקל מספיק להליך הטיפול שבעבר המשיב ולסיכויי שיקומו.

אני סבור כי בית משפט קמא ערך איזון ראוי בין השיקולים הנוגדים והעונשים שהטיל על המשיב משקפים איזון ראוי זה.

26. בית משפט קמא התייחס בהרחבה בגזר דינו למדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות בהן נגרמה חבלה של ממש לנפגע התאונה, בכל הנוגע לרכיב המאסר, והביא בגזר דינו סקירה של פסיקה במקרים כגון דא, בהם הדגישו בתי המשפט כי מדיניות הענישה הראויה מחייבת הטלת עונשי מאסר בפועל של מספר חודשים. איני מוצא צורך לחזור על סקירת פסיקה זו, המפורטת בהרחבה בגזר הדין. כן הבהיר בית משפט קמא כי אמת המידה הקובעת בקביעת העונש הראוי היא רמת הרשלנות והדגיש כי במקרה הנדון מדובר ברשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר. לפיכך קבע כי המקרה מצדיק גזירת מאסר בפועל של ממש ולא בעבודות שירות וקבע את מתחם הענישה ההולם בהתאם.

כך, לאחר שקבע את מתחם הענישה ההולם, התייחס בית משפט קמא גם לאפשרות של חריגה ממתחם ענישה זה, בהתאם לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין והגיע למסקנה כי חרף המלצת שירות המבחן, שיקולי שיקומו של המשיב במקרה זה יכולים להצדיק הקלה מסוימת בעונשו בלבד.

בהמשך גזר הדין קבע בית משפט קמא את העונש הראוי בתוך המתחם לאחר שבחן את נסיבותיו האישיות של המשיב, אגב התייחסות לשיקולים שיש בהם כדי להביא להחמרה בענישה, לעומת שיקולים אחרים, שיש בהם כדי להוביל להקלה. עונשו של המשיב נקבע במסגרת אותו מתחם, כשבית המשפט מדגיש שוב כי לא מצא מקום להימנע מהטלת מאסר בפועל למרות הליך השיקום ונסיבותיו האישיות של המשיב.

27. לאור האמור, אין בידי לקבל את טענות הצדדים לפיהן לא נערך איזון ראוי בין כלל השיקולים הצריכים לעניין הענישה הראויה. בית משפט קמא חזר והדגיש כי הוא מייחס משקל נכבד לרשלנות הגבוהה של המשיב בנסיבות המקרה ומאידך הבהיר כי יש מקום לייחס משקל לשיקולי השיקום, אך במידה המספיקה להקלה בעונש בלבד ולא לקבלת המלצת שירות המבחן במלואה. אמירתו של בית משפט קמא בשולי גזר הדין כי אלמלא הליך השיקום, נסיבותיו האישיות של המשיב והמלצת שירות המבחן, היה גוזר על המשיב עונש חמור יותר, מעידה על המשקל המשמעותי שייחס לאינטרס השיקומי. אך שיקול השיקום אינו עומד לבדו ואין בו כדי לגבור, בנסיבות המקרה, על האינטרס הציבורי.

28. המשיב, נהג חדש שקיבל את רישיון הנהיגה לידי אף חודשים ספורים קודם לאירוע נשוא הדיון, וברי כי אינו מיומן בנהיגה, בחר במודע לנהוג ברכבו לאחר ששתה כמות לא מבוטלת של אלכוהול, במידה העולה על פי עשרה מהמותר על פי חוק, כשהוא נוהג באופן רשלני ומסכן חיי אדם. אך בנס לא הסתיים האירוע בקיפוח חיים, אף שהפגיעה שנגרמה להולך הרגל שנפגע בתאונה אינה פחותה מכך בהרבה. כפי שהעיד אחיו, מאדם מתפקד וחיוני הפך הנפגע לשבר כלי, נכה לכל ימי חייו, "כלי שאין בו חפץ, חסר תועלת וחסר תוחלת". אין צורך להכביר מילים על הפגיעה הקשה והבלתי הפיכה בנפגע ובמשפחתו כתוצאה ממעשיו הרשלניים של המשיב, וגם לכך יש לתת את המשקל הראוי.

29. יודגש, כי גם מעיני לא נעלמו התסקירים החיוביים שניתנו בעניינו של המשיב, המציינים את הבעת צערו וחרטתו הכנים ואת ההליך המשמעותי אותו עבר מאז קרות התאונה ועד היום. כך, אין גם ספק לגבי השפעת מאסר מאחורי סורג ובריאח על חייו של המשיב. אולם, במקרה כגון דא, בו נקבע כי רשלנותו של המשיב הינה בדרגה הגבוהה ביותר, העולה כדי רשלנות רבתי, כאשר ניתן היה למנוע את התאונה ואת תוצאותיה הקשות לנפגע, אילו היה המשיב מקיים את חובות הזהירות החלות עליו על פי דין, וכאשר נגע תאונות הדרכים הפך ל"מכת מדינה" של ממש, ראוי ונכון כי הערכים והשיקולים הציבוריים יגברו על האינטרסים הפרטיים של המשיב.

30. כאמור, בפסיקה נקבע לא אחת כי הנגע העצום של תאונות הדרכים, ובייחוד כאלה הכרוכות בגרימת חבלות חמורות, מחייב התייחסות הולמת של בתי המשפט בדרך של ענישה מחמירה. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט עמית בע"פ 2247/10 **שלום ימיני נ' מדינת ישראל** (12.1.11):

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושט וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות הדרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש".

31. הואיל ולא שוכנעתי כי נפלה שגגה בשיקולים ובאיזונים שערך בית משפט קמא, לא מצאתי מקום לקבל את שני הערעורים שהוגשו.

32. באשר לטענת המשיב ביחס לניכוי ימי הפסילה המנהלית מתקופת הפסילה בפועל שהוטלה עליו במסגרת גזר הדין, אין לי אלא להפנות לסעיף 42(א) לפקודת התעבורה הקובע כי הפסילה תחל ביום גזר הדין, אלא אם הורה בית המשפט אחרת. משמע, אין כל חובה חוקית לנכות ימי פסילה מנהלית, והדבר נתון לשיקול דעתו של השופט היושב בדיון לאור נסיבות המקרה המובא לפניו (ראה גם: רע"פ 465/05 **נדב הררי נ' מדינת ישראל** (25.1.05)). בשים לב לעובדה שהמשיב החזיק ברישיון נהיגה תקופה קצרה ביותר עד למעורבותו בתאונה, ובשים לב לתוצאות הקשות של התאונה, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

אשר על כן, הערעורים נדחים.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ה, 19 נובמבר 2014, במעמד הנוכחים.